

GOLIĘB (1) *sb m*

N pl golińbowie.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Człowiek mający podgoloną głowę; tu: hulaka, który miał głowę podgoloną na modę kozacką: Słyszałem kiedy twoi mární burkownicy, Golińbowie, gachowie, y Itáwipiętkowie, Tákíci to powiádáli CiekPotr 32.

ZZa